
Postanowienie Sądu Administracyjnego z dnia 17.VI.1986 r., IV SA 406

Palestra 30/12(348), 115

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

zej, że zachowanie to było, zgodnie z planem oskarżonych, ostatnią czynnością przygotowawczą, która miała doprowadzić do stwierdzenia, czy zachodzą warunki do przystąpienia do dokonania czynu. Spróbujmy teraz spojrzeć na to zagadnienie nieco ogólniej, a mianowicie, czy podjęcie jakiegokolwiek czynności ponad przygotowanie, które sprawcy uznali za wystarczające, jest już usiłowaniem. Odpowiedź musi być jednoznacznie negatywna. Usiłowanie jest formułą prawną, która pozwala na karalność zachowania odpowiednio zaawansowanego w celu dokonania przestępstwa, podobnie jak formułą taką jest przygotowanie doty-

czącego etapu wcześniejszego. Rozgranicza je znamię bezpośredniości zachowania. Czynność ponad przygotowanie, dopóki nie ma cech bezpośredniości, nie jest usiłowaniem, lecz nadal tylko przygotowaniem, choćby przestępstwo było już należycie przygotowane. Twierdzenie to można poprzeć wieloma dowodami. Uczynienie czegoś więcej niż przygotowanie przestępstwa nie dowodzi, że z chwilą spełnienia tego zachowanie sprawcy nabrało już cech bezpośredniego zachowania prowadzącego do dokonania przestępstwa.

adw. Tadeusz E. Huk

Z ORZECZNICTWA NACZELNEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO

Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17.VI.1986 r. IV SA 406/86

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 1986 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy ze skargi Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Koszalinie na

uchwałę Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 16 sierpnia 1984 r. Nr L.dz. 2039/84 dotyczącej przyjęcia w poczet członków zespołu adwokackiego,

postanawia:

skargę odrzucić.

Uzasadnienie

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego organy samorządu adwokackiego nie mają przymiotu strony przy podejmowaniu rozstrzygnięcia w spra-

wach indywidualnych dotyczących poszczególnych adwokatów. Dlatego skarga, jako niedopuszczalna, podlega odrzuceniu na podstawie art. 204 § 1 k.p.a.